

Thánh Kinh Báo

NĂM THỨ 12

AVRIL 1942

SỐ 134

HI-VỌNG VỀ TƯƠNG-LAI!

«Nếu chúng ta chỉ có sự trông-cậy trong Đấng Christ về đời này mà thôi, thì trong cả mọi người chúng ta là kẻ khốn-nạn hơn hết»

(I Cô-rinh-tô 15 : 19)



Ồ hi-vọng về tương-lai,—đưa mắt nhìn-xem mọi ơn Đức Chúa Trời dành sẵn cho con-cái Ngài,—thì đi bước đường đời, chúng ta được giục lòng mạnh-mẽ biết bao! Trong đoạn chép về sự sống lại vinh-hiễn (I Cô 15:), Phao-lô lấy hi-vọng về tương-lai đó làm trung-tâm luận-đề của mình. Nếu không có sự sống lại, không có sự sống tương-lai vui-thỏa trong Nhà trên trời, không biết chắc sẽ lại gặp những kẻ yêu-dấu đã «ngủ» trước mình, thì thật «trong cả mọi người chúng ta là kẻ khốn-nạn hơn hết.» Trong thư II Cô-rinh-tô, đoạn 11, Phao-lô kể những bước gian-nan mình đã trải qua đương khi nêu cao bó đuốc Tin-Lành. Chính là nhờ hi-vọng về tương-lai kia mà ông và các tín-đồ có thể «giờ nào cũng đứng trong sự nguy-hiểm» (I Cô 15 : 30).

Như Nô-ê, hãy tin những việc chưa thấy

PHẢI chẳng chúng ta từng nhận-biết rằng các bậc «anh-hùng đức-tin» chép trong thư Hê-bơ-rơ, đoạn 11, đều nhắm hi-vọng «sống» về tương-lai đó làm mục-dích? Kia, xem Nô-ê! Ông «được Chúa mặc-bảo cho về những việc chưa thấy,... và trở nên kẻ kế-tự của sự công-bình đến từ đức-tin vậy.» Sáng-thể Ký 6 : 5 có chép : «Đức Giê-hô-va thấy sự hung-ác của loài người trên mặt đất rất nhiều.» Thật giống như tình-hình thế-gian ngày nay, nhưng ta được yên-ủi biết bao vì ít ra

cũng còn một người «đồng đi cùng Đức Chúa Trời.»

Trong thời-kỳ gian-ác này, nguyện trên dải đất Đông-dương, ta tìm thấy nhiều người xứng-đáng «đồng đi cùng Đức Chúa Trời,» và được Ngài khải-thị cho sự vinh-hiễn tương-lai trong ngày phục-sanh hạnh-phước!

Như Áp-ra-ham, hãy kết bạn cùng Đức Chúa Trời!

RỒI hãy xem Áp-ra-ham, đã «vâng lời Chúa gọi, đi đến xứ mình sẽ nhận làm cơ-nghiệp; người đi mà không biết mình đi đâu» (Hê 11 : 8). Vừa nghe tiếng Đức Chúa Trời kêu-gọi, Áp-ra-ham liền vui lòng đem gia-quyển và «cả gia-tài đã thu-góp» mà đi đến một xứ xa-lạ (xem Sáng 12:). Đức Chúa Trời lại tìm thấy một người mà Ngài có thể khải-thị tương-lai cho, và gọi là «Bạn Ta» (Ê-sai 41 : 8). Cho nên Ngài phán cùng ông rằng : «Ta sẽ ban phước cho ngươi,... và ngươi sẽ thành một nguồn phước» (Sáng 12 : 2).

Ồi! Nguyện chúng ta cũng được kẻ là xứng-đáng «kết bạn với Đức Chúa Trời,» đến nỗi Ngài có thể khiến mình làm nguồn phước cho quê-hương mình và cho thế-giới đầy tội-lỗi, hư-hoại, tranh-dấu, sâu-thảm này!

Như Môi-se, hãy thấy Đấng không thấy được

MÔI-SE, bậc anh-hùng đức-tin thứ ba, đã treo gương sáng-suốt vì «đành cùng dân Đức Chúa Trời chịu hà-hiếp hơn là tạm hưởng sự vui-

sướng của tội-lỗi;... vì người ngửa trông sự ban thưởng» (Hê 11 : 25-26). Này đây, hai con đường trước mặt Môi-se: Một dẫn đến vinh-dự thế-gian, tiền-của, và cảnh thanh-nhân trong cung-diện của vua một cường-quốc; một dẫn đến nghèo-nàn, công-việc nặng-nhọc, sỉ-nhục, và bị hiểu lầm bởi chính đồng-bào là kẻ ông đã hi-sinh mọi sự cho. Môi-se rất dễ chiều theo sự cảm-dỗ vây-bọc mình, nhưng ông dạn-dĩ chọn lấy *con đường khó-khăn*, «bỏ danh-hiệu mình là con trai của công-chúa Pha-ra-ôn.» Cùng với mọi nghịch-cảnh, ông được Đức Chúa Trời bằng lòng và khen-ngợi, nên đã can-dảm chịu hết «như thấy Đấng không thấy được» (Hê 11 : 27), và đã thấy kết-quả tươi-đẹp của mọi sự tận-tụy hi-sinh.

Như Đức Chúa Jê-sus, hãy thấy vinh-hiền bên kia hoạn-nạn

LAI hãy soi gương chính Đức Chúa Jê-sus-Christ! Ngài «vì sự vui-mừng đã đặt trước mặt mình, chịu lấy Thập-tự-giá, khinh dêu sỉ-nhục, và hiện nay ngồi bên hữu ngài Đức Chúa Trời» (Hê 12 : 2). Chính Đức Chúa Jê-sus-Christ cũng có đức-tin soi sáng cho Ngài thấy tương-lai vinh-hiền của Đức Chúa Trời dành sẵn cho những kẻ trung-thành. Ôi! Nguyễn tín-dồ Hội-Thánh Việt-Nam cũng có thể nhập đoàn anh-hùng cao-thượng đó mà «lấy lòng nhịn-nhục theo-dòi cuộc chạy đua đã bày ra cho ta, nhìn-xem Đức Chúa Jê-sus, là cội-rễ và cuối-cùng của đức-tin» (Hê 12 : 1-2).

Hãy cân-nhắc hiện-tại và tương-lai

NHỮNG kẻ suy-phục sự khôn-ngoa của thế-gian, có lẽ chỉ-trích môn-dồ Đấng Christ thiếu tinh-thần thực-hành, vì sống ít quá cho hiện-tại và nhiều quá cho tương-lai. Họ nói: Cần có một đạo Tin-Lành hoạt-động chính lúc này và lần lần làm thực-hiện một ngàn năm bình-an trên mặt đất. Kinh-Thánh chẳng bỏ qua hiện-tại, vì có

chép: «Sự tin-kính là ích cho mọi việc, vì có lời hứa về đời này và về đời sau nữa» (I Ti 4 : 8); nhưng dạy chúng ta trước hết phải đặt hi-vọng vào đời sau: «Chúng ta chẳng chăm sự thấy được, nhưng chăm sự không thấy được» (II Cô 4 : 18).

Hãy trung-thành ở giữa thế-gian bội-nghịch

THAN ôi! Cứ tình-bình này thì thế-giới đương đâm đầu đến thảm-họa và hủy-diệt. Trong đời nay thế-gian chẳng hối-cải đầu, nhưng sắp bị Antichrist cai-trị. Bởi ân-diễn trong Con Ngài, Đức Chúa Trời đã ban Tin-Lành rao-giảng khắp nơi để từ thế-gian «lấy ra một dân dề dằng cho danh Ngài» (Sứ 15 : 14). Hi-vọng về tương-lai này như cái neo cho linh-hồn, vừa vững-vàng, vừa chắc-chắn. Chúng tôi cảm-tạ Đức Chúa Trời vì có công-nghiệp kỳ-diệu dành sẵn cho các môn-dồ trung-tín. Hãy chú-ý! Chúa chỉ hứa ban thưởng mào triều-thiên vinh-hiền đời đời cho «kẻ nào thắng;» còn ai bất-trung với Chúa, chớ mong sẽ nhận-được gì.

Nào ai tả xiết hạnh-phước tương-lai

THẾ-GIAN đang đi vào vực sâu-thảm; kẻ trung-thành với Chúa đang đi tới hạnh-phước trên trời. Ta được vui-mừng trong bước đường lên trời, song sự vui-mừng cực-diêm của ta còn ở tương-lai, khi Chúa trở lại. Đối với chúng ta, là tin-dồ, bao giờ cũng có hi-vọng tươi-sáng được cùng chia mọi sự với Đức Chúa Jê-sus, là Đấng đã sống lại, được tôn-vinh và ngự lên cõi trời chói-lọi. Trong vòng độc-giả có lẽ có người nghèo-khổ quá chừng, buồn-rầu và thất-vọng. Nhưng Đức Chúa Jê-sus đã phán: «Hãy cứ vững lòng!» (Giăng 16 : 33). Chẳng bao lâu cuộc tranh-đấu sẽ hết! Vậy, chớ «trễ-nải, nhưng cứ học-dòi những kẻ bởi đức-tin và lòng nhịn-nhục mà được hưởng lời hứa» (Hê-bơ-rơ 6 : 12).

— T. K. B.